

הדרקון מוויאטנאם

מאות שנים שלט הדרקון מעל הארץ. מאות שנים, אלפי ימים. האנשים נולדו ומתו והוא עדיין שלט.

מאות שנים שילמו אנשי ויאטנאם מיסים לדרקון. הוא אכל את המזון שלהם, שתה את המים שלהם, לבש את בגדיהם ובלי הפסק אסף זהב לאוצרות שלו. מאות שנים, אלפי ימים.. לא רחוק מארמונו של הדרקון היה אגם, ובו חי צב זקן. ומאות שנים שלח הדרקון את הדייגים

שלו אל האגם. "לדוג את הצב הזקן ולהרגו!" היה הצו של הדרקון. כי הצב שמר בקרקעית האגם על חרב קסומה, הנשק היחידי שיכול היה לגבור על הדרקון. וכל פעם הדייגים של הדרקון חזרו בידיים ריקות.

מאות שנים, אלפי ימים.. ובכל דור היה מופיע גיבור שהחליט להתמודד עם הדרקון. איש כזה היה בא לחוף האגם ודופק באגרופ במגן שלו. הד הנחושת היה מרים גלים גבוהים במי האגם, ואז מהמים היה מתרומם ראש עם עיניים בולטות וצוואר מקומט...

לא זכור כבר שמו של הגיבור הראשון. זוכרים רק כי היה זה אביר בן שבט רם מעלה, צעיר ויפה תואר.

"לשם מה באת?" היה שואל הצב.
"שמעתי מאנשים" ענה הגיבור "כי הנך שומר חרב קסמים."

בהנאה.
הגיבור לקח את החרב, נכנס לארמון של הדרקון
ויותר כבר לא ראו אותו. יצא רק גובה מיסים של
הדרקון והודיע:
"המורד נפל. יחי הדרקון!"
והאנשים לחשו:
"כנראה הוא לא הניח דעתו של הצב, וקיבל את
החרב הלא נכונה."
ושוב שומרי הדרקון המאימים דגו בכלי דייג
גדולים באגם, אך הוציאו רק קצת דגה,
צפרדעים, ראשנים, כל מיני יצורים, אך לא את
הצב הזקן.
ושוב התושבים שילמו מיסים לאוצרות הדרקון.
מאות שנים, אלפי ימים...
ואחר כך בא לאגם נזיר ממנזר מרוחק. הצום
והתפילות עדיין לא ייבשו את גופו, החזק והיפה.
הוא היה צעיר והאמין באמונות.
"צב חכם" פנה הנזיר לצב הזקן "אומרים לי
אנשים שאתה יודע איך להרוג את הדרקון."

"יש לי חרב" ענה הצב
"האנשים אומרים שהוא
מוקסם, וכיצד אני, צב זקן,
אדע טוב יותר מבני-אדם? אך
לשם מה לך החרב?"
"אני רוצה להרוג את הדרקון."
"הצב כאילו הופתע:
"למה להרוג אותו?"
"כדי לשחרר אנשים."
"ולמה לשחרר אותם?"
"אשחרר את האנשים ואעשה
מפורסם!"
תשובה מכובדת, לא כן? הצב
לא שאל יותר אלה שקע במים,
הוציא חרב ושם לרגלי הגיבור.
ובעצמו ירד שוב למים ורק
בועות אוויר הופיעו על פני
המים, כאילו הצב הזקן נשכב
לישון ותוך כדי כך צוחק

"החופש הוא דבר טוב, אמר הסוחר, אבל
האנשים כאן לא יודעים זאת ולא חושבים
להשתחרר. אני רוצה לשחרר אותם, כי אני יודע
את ערכו של החופש."

גם לו נתן הצב חרב. וגם הסוחר ניכנס לארמונו
של הדרקון ולא חזר. שוב יצא גובה המסים
והכריז:

"המורד נפל! יחי הדרקון!"

אך בין אנשי הארץ היה דייג צעיר בשם לה-לוי.
שמו מוזכר היום רבות בהיסטוריה של ויאטנם.
ודייג זה הטיל פעם רשת וכשהוציא אותה מצא
בה את הצב.

"שחרר אותי" ביקש הצב "אגמול לך יפה."
"מרק צב הוא התגמול הטוב ביותר שניתן לקבל
מצב " ענה הדייג.
"אתן לך חרב!"

"ולשם מה לי חרב? אני דייג ולא שודד."
"תוכל להרוג את הדרקון ותתפרסם בעולם."

"אנשים כנראה יודעים מה שאומרים"
ענה הצב "אבל למה להרוג אותו?"
"כדי לשחרר אנשים."
"לשם מה?"

"אשחרר את האנשים ובכך אהלל
את האל."

הצב נתן גם לו חרב. הנזיר נכנס
לארמון הדרקון ולא חזר יותר. כנראה
גם אותו רימה הצב. גובה המיסים
יצא והכריז:

"המורד נפל! יחי הדרקון!"

ועל פני האגם שוב הופיעו בועות,
כאילו הצב צוחק תוך שינה. מאות
שנים, אלפי ימים...

ועוד אחד בא אל הצב לבקש חרב.
היה זה סוחר צעיר. הוא נסע בכל
העולם והכיר את ערך החופש. גם
הוא רצה לשחרר אנשים מהדרקון.
"לשם מה? לשם מה?" שאל הצב.

"אני מפורסם מספיק. אני הדייג הטוב ביותר במדינה."
"תהרוג את הדרקון ותהלל בכך את האל."
"ומה יקרה עם הדרקון יהרוג אותי? מה יהיה מכך לאל?"
"תשחרר אנשים מעול הדרקון. הם בעצמם לא יודעים איך לעשות זאת."
לה-לוי התחיל להרהר, ובסוף אמר לצב:
"אם האנשים שלנו לא יודעים לשחרר את עצמם, אנסה לעשות זאת אני. תן לי את החרב!"
הצב הביט זמן רב אחרי לה-לוי שלקח את החרב והלך אל הארמון. אחר כך ירד לקרקעית האגם, אך על פני המים לא נראו כל בועות.
עם החרב בידו ניכנס לה-לוי לשערי הארמון. ומולו יצא דרקון איום. בעל רגליים עבות, בעל חזה רחב, שער ונועז. אך לה-לוי לא היה גרוע ממנו. החרבות התנגשו, ניצוצות יצאו מהם והדרקון נפל לרגלי הדייג. אך לא זה לא היה הדרקון בעצמו, אלא אחד השומרים שלו. אחריו

והדרקון עונה:
"כן, יש כבר. עכשיו לא אני, אלא
אתה הדרקון!"
ועוד דברים מוזרים נשמעו מפי
הדרקון הגוסס.
"כשהייתי צעיר ויפה הייתי
בן-אדם. גם אני רציתי לשחרר
אנשים וביקשתי חרב מופלאה אצל
הצב. עברתי מול השומרים
וניצחתי את הדרקון. וזה אמר לי
אותן המילים שאני אומר לך עכשיו
'כעת אתה הדרקון'. כן, גם לפנינו
היו דרקונים. כל אחד שמר על
האוצרות והאמין שרק לו נתן הצב
את החרב, המיוחדת, הלא
מנוצחת. אך האוצרות גברו על
כולנו! שומר האוצר בהדרגה נעשה
לדרקון. ראה איזה ציפורניים צמחו
לידיים שלי. הן מתאימות לאחיזת

יצא אחר. קל רגליים, זריז, מהיר, איום יותר
מאשר הקודם. גם זה לא הדרקון. ואחריהם רצו
מול המתמרד שומרים מכל הצדדים, מנפנפים
בחרבות.

אך לה-לוי גבר על כולם. כבדה ידו של איכר
פשוט, חזקה המכה שלה והחרב לא מנוצחת.
ולה-לוי כבר ניכנס לאולמות של הדרקון. והנה
הדרקון. הפעם הוא בעצמו, ללא ספק. לא סתם
מראה שלו מפחיד את הנתינים. הלוע שלו כמו
מלכודת נמרים רבת שיניים, גוף גמיש כמו סריג
חוטים שמנים, זרועות עבות מיובלות וציפורניים
חדות. ובקצה הזרוע חרב, בוודאי לא גרועה מזו
של לה-לוי אך לא טובה יותר, דומה לה מאוד.
הדייג התחיל להלחם, אך מה זה? תנועתו של
הדרקון קשה, הוא מתנשם בכבדות, מתגונן
ברשלנות, מכות שלו חלשות. את החרב מניף
ללא זריזות, מכה בה ברכות. ובסוף נופל על
הרצפה פצוע קשה, ונשכב לרגלי הדייג.
"זה אתה הדרקון? או שיש עוד אחד?"

זהב. אוזניים רגישים שלי שומעים צליל הזהב.
הגוף שלי נעשה גמיש כדי לחבק זהב! והחרב
שלי נכנעה לזו שלך ועכשיו לא אני, אלא אתה
הדרקון!"

"היית לדרקון כי מעולם לא היית אדם!" אמר
לה-לוי. כך אמר וניכנס לחדרי האוצר של
הדרקון...

לא סתם אומרים "אין מתכת מלוכלכת יותר
מזהב." הדייג התבלבל. כל כך הרבה עושר, כל
כך הרבה זהב. ידיים נמשכות אליו, עיניים לא
ניתקות ממנו, הנפש לא מסופקת.

ופתאום נשמע רשרוש. לה-לוי נבהל. אולי מישהו
מסכן את האוצר שלו? כבר? לא, אלה רק
עכברים קטנים שמתלחשים תחת הרצפה.

"ראה! דרקון חדש."

"כזה צעיר וכבר דרקון!"

ועכשיו נשמעים צעדים. מה זה? מה זה? לה-לוי
חטף את החרב, בגופו הסתיר את הזהב. ואולי
גם אותו רימה הצב? אולי החרב שלו לא קסומה?

לא, לא, הפחד שלו לשווא. זה רק גובה המיסים
הזקן שבא להשתחוות לפני האדון החדש.
"דרקון בן אל-מוות" אמר הגובה ללה-לוי "הרגת
את השומרים והאנשים עכשיו מתכוננים
להתמרד."

ולה-לוי ענה:

"לאסוף שומרים חדשים! להכפיל את השמירה!
ועוד – להרוג את הצב הזקן!"

כך ענה, אך כששמע את קולו התחיל להרהר
"האם שמעתי טוב? הרי אלה דברים של הדרקון.
זה קולו של הדרקון!"

ואז הביט על עצמו ועל הבבואה שלו בזהב הזוהר
וחשב "האם עיניי רואת טוב? האם אלה הניבים
שלי, האם אלה הציפורניים של, האוזניים שלי?"
כן. והדייג כמעט והפך לדרקון.
אבל לא.

בבעיטה שבר את דלת חדר האוצר, בידיו שבר
חלונות, בחרבו ריסק את הקירות., את כל הזהב

את הבירה של ויאטנאם קראו פעם טחאן-לונג
שפירושו "הדרקון המעופף". רק לפני כמה מאות
בשנים היא קיבלה את השם האנוי. במרכז האנוי
עדיין נמצא אגם שנקרא "אגם של החרב
המוחזרת". ובמרכז המים עומד מקדש שנבנה
לכבוד הצב הזקן.

הוציא החוצה, שפך, זרק לאנשים את כל אוצרות
הדרקונים!

כך ניצח לה-לוי את הדרקון. מדוע? זה לא קשה
להבין ולהסביר. הרי כולנו יודעים שלאיכר פשוט
קל יותר לנצח את דרקון הזהב, מאשר לאביר,
נזיר או סוחר.

ושוב עמד לה-לוי על חוף האגם. הקול שלו
הרעיד את הסוף שבחוף והרים גלי מים גבוהים.
מהמים יצא ראש בעל עיניים בולטות וצוואר
מקומט.

לה-לוי הרים את החרב ואמר לצב "החרב הזו
עזרה לי לנצח. והנצחון כמעט והפך אותי לדרקון.
עכשיו קח את החרב ושמור עליה. שמור כדי שיד
חזקה תרים אותה על כל אחד שינסה לדכא
אנשים, על כל דרקון חדש!